

що у телят, перехворілих в перші дні життя ротавірусним ентеритом і ешеріхіозом, повного відновлення функції печінки не проходить навіть в місячному віці.

Визначення ензимів, що локалізуються лише в гепатоцитах, має найбільш важливе значення в діагностиці патології печінки і їх активність є, по суті, патогномонічним показником її уражень. Одним з таких ферментів є сорбітолдегідрогеназа (СДГ). У здорових телят активність її в сироватці крові становить 0—0,2 ммоль/л. У 10-ти денних хворих телят в середньому по всій групі встановлено незначче підвищення названого ензиму, тому що лише у 25% тварин активність СДГ була високою і знаходилась в межах від 0,26 до 0,44 ммоль/л. У телят 20- та 30-ти денного віку активність ензиму була вищою і становила відповідно $0,28 \pm 0,03$ і $0,32 \pm 0,036$ ммоль/л. Висока активність СДГ у перехворілих телят вказує на повільне відновлення мембранної та цитозольної структури гепатоцитів.

Таким чином, аналіз одержаних результатів показує, що при асоційованій інфекції (ротавірусний ентерит і ешеріхіоз) у телят розвивається вторинний гепатоз, одним з характерних показників якого є синдром цитолізу, обумовлений порушенням проникливості і деструкцією мембран гепатоцитів, їх органел з розвитком гіперферментемії, і ці зміни у більшості тварин після клінічного одужання залишаються ще принаймні протягом першого місяця життя. У зв'язку з цим виникає необхідність подальшого застосування гепатопротекторних препаратів для відновлення функції органу.

ЗАСТОСУВАННЯ РБС ПРИ ЧУМІ СОБАК

Головаха В. І., БЦДСГІ; Дикий О. А., інститут прикордонних військ; Семенів В. В., Кам'янець-Подільський СГІ

Терапевтична ефективність регенераторного біостимулятора РБС нами була апробована на 15 собаках, хворих чумою. Частіше хворіли собаки таких порід: вівчарки, німецький дог, лайки. В більшості випадків хвороба перебігала гостро і характеризувалась анорексією, гарячкою, пригніченням, інколи спостерігалась блювота. Пізніше розвивались кон'юнктивіт, риніт, катаральна бронхопневмонія, симптом діареї. Калові маси жовто-сірого кольору, неприємного запаху, інколи з домішками крові. При дослідженні крові виявляли лейкоцитоз (15—24 Г/л), нейтрофілію, гіперхромемію, гіпоглікемію (2,4—3,0 ммоль/л), збільшення ШОЕ і активності індикаторних ферментів печінки.

Для лікування хворих собак внутрішньовенно, крапельно, вводили дезінтоксикаційні та регідратаційні препарати: дисіль, три-

сіль, лактосіль, гемодез, глюкозу, поліглюкін, гексаметилентетра-
мін; внутрішньом'язово і підшкірно — вітаміни групи В, аскорбі-
нову кислоту, всередину — антибіотики (левоміцетин, полімік-
син та ін.).

Для стимуляції мікро- і макрофагальної систем внутрішньо-
м'язово вводили регенераторний стимулятор — RBS KING в пер-
шій 4—5 днів хвороби в дозі 1,0—1,5 мл на 10 кг маси тіла щодня,
а потім по 1,0 мл один раз на три дні. В тяжких випадках препарат
вводили внутрішньовенно.

У восьми тварин поліпшення загального стану наступило на
3-й день лікування, у них з'явився апетит, зникли гарячка, блю-
вота і пронос. У інших тварин такі ж ознаки з'явилися на 4—6-й
день.

Одужання 10 тварин наступило на 8—10-й дні лікування, ін-
ших — на 12—13-й. У зв'язку з можливим ураженням нервової
системи препарат застосовували ще протягом 3—4 тижнів з ін-
тервалами між ін'єкціями в 3—5 днів.

Отже, застосування препарату РБС сприяло не тільки швид-
шому одужанню тварин (контрольні одужували через 21—25
днів), а й попереджувало розвиток нервової форми, так як РБС,
стимулюючи синтез інтерферону, сприяє більш швидкій еліміна-
ції вірусу із крові, який залишається ще певний час після клініч-
ного одужання.

ВПЛИВ ІЗАМБЕНУ НА ІНДУКЦІЮ ІНТЕРФЕРОНУ В ОРГАНІЗМІ СВИНЕЙ

Джигова Т. О., НАУ

В даний час відома велика кількість індукторів інтерферону
як хімічної, так і біологічної природи, які володіють протизапаль-
ною, імуностимулюючою дією. Враховуючи важливу роль інтер-
ферону в механізмах запелення, стійкості до інфекційних захво-
рювань, звільнення організму від збудника хвороби, формування
ефективного імунологічного статусу тварин і адекватних реакцій
на щеплення, в роботі було поставлене завдання вивчити вплив
ізамбену на індукцію інтерферону в організмі свиней.

Для досліду були відібрані 2 групи порісних свиноматок по
5 голів. Свиноматкам I групи ізамбен не вводили (контроль), сви-
номаткам II групи ізамбен вводили в дозі 15 мг/кг маси тіла
внутрішньом'язово, дворазово — за 28 і 14 днів до опоросу. Титри ін-
терферону визначали у поросят, одержаних від контрольних і до-
слідних свиноматок, так як основною метою введення ізамбену